

Predikan i Kyrkhults kyrka 2011 av Tobias Bäckström

Nyårsdagen.

"I Jesu namn"

Klag 3:22-26

Apg 10:42-43

Joh 2:23-25

Ps: 196, 195, 399, 194

Någon känner dig! Någon känner dig bättre än vad dina närmaste gör. För hur väl vi känner varandra, även inom familjen och släkten, så finns det alltid sidor hos oss som vi inte vet om. Ibland kan vi uppleva oss orättvist behandlade. Människor i vår omgivning, även de som vi lever med har ju aldrig hela bilden. Andra förstår inte alltid vilka motiv vi har. Vi kan ju mena väl även om det inte alltid blir så väl.

Men det finns alltså en som vet, som har hela bilden. I dagens evangelium så står det om Jesus, att han visste av sig själv vad som fanns i människan.

Detta är en stor nåd och möjlighet. Inför Gud behöver du inte förstå dig. Det är mycket energi som kan sparas om man slipper låtsas vara någon annan än den man är.

Samtidigt så läste vi i det korta evangeliet att Jesus inte anförtrodde sig åt människorna. Detta kan göra oss förbryllade. Varför gjorde han inte det?

I det här sammanhanget handlar det om att Jesus avslöjade steg för steg vem han var. Detta blir tydligt för dig om du sträckläser ett evangelium från början till slut. Det sker en stegvis uppenbarelse. I början är lärjungarna ganska förvirrade. "Vem är han? Till och med vinden och vågorna lyder honom" sa de till varandra när han stillar stormen. Och då och då får vi tillägget: "Det här förstod inte lärjungarna, men efter hans uppståndelse skulle de förstå honom."

Jesus avslöjar sig alltså steg för steg. Han lägger inte alla korten på bordet på en gång. Men längre fram i Johannesevangeliet så kan vi läsa hur han anförtro sig själv för sina närmaste, för lärjungarna.

Men här i början så döljer han sig alltså. Och det är en erfarenhet som många kristna har och har haft. Det kanske gäller även dig. Ibland verkar det som om Jesus inte vill anförtro sig. Ändå så behöver det ju inte vara något fel på ens tro. Vi läste ju att många kom till tro på hans namn, ändå så anförtrodde sig inte Jesus åt dem. Man kan alltså tro på Jesus, att han verkligen är Guds son och vilja leva i hans närhet och ändå känns det som om han inte vill anförtro sig. Det finns frågor som vi kan brottas med under lång tid utan att få något svar. Ibland kanske hela livet. När Moder Teresa dog så framkom det att hon under hela sin livstid upplevde en frånvarande Gud. Något som hon brottats med tillsammans med sin själavårdare. Ändå kan vi nog inte säga att det var något fel med hennes tro.

Kanske det är så att Gud vill oss något just genom själva brottningen och kampen. Att den kan ge oss erfarenheter och föra oss framåt och vidare som annars inte hade skett.

Vi har inte svar på allt, men med Jesus verkar det ibland vara så att han håller inne med saker och ting. Insikten om vem han var skulle alltså bara långsamt växa fram hos lärjungarna. Han döljer sig i början och avslöjar sig steg för steg. Och han hade ju goda skäl till det. Vem Messias verkligen var och skulle göra var så radikalt annorlunda och större än den bild man hade av Messias. Hade Jesus från början rakt upp och ned sagt vem han var och vad hans uppdrag gick ut på så hade folket inte kunnat ta det till sig.

Kanske det är på samma sätt med oss om vi upplever att Gud är frånvarande. Jesus väntar med att anförtro sig fullt ut, för han vill mer än vad vi hade tänkt oss.

Vad vi upplever är en sak. Men det vi har är att Gud kommer till oss genom Jesus. Det är genom hans namn vi lär känna Gud. Annars så möter man idag ofta en tveksamhet att ge Gud namn. Många föredrar en namnlös Gud, en Gud som vi inte har tydliga konturer. Men en sådan Gud kan vi inte lära känna. Vill vi lära känna någon så det första vi frågar efter är ju efter dennes namn. Vi presenterar oss med namn.

Det gäller Jesu namn i ännu högre grad. Jesusnamnet bär på en inneboende kärlekens kraft. Ängeln sa både till Josef och Maria: ”Du skall ge honom namnet Jesus”. Tydligt behövde han namnges. Barnet som Maria födde hette inte Jesus från början. Han fick namnet först efter åtta dagar, då han blev omskuren. Josef och Maria, gav alltså Gud namn. Det är något mycket stort och märkvärdigt.

Men nu gäller det också dig. Även du är kallad att ge honom namnet Jesus. Gör du det så blir han tydlig för dig och nära med sin kraft.

Namnet Jesus är också i sig en bön. Den enklast och kortaste bönen som man kan be är att bara säga hans namn: ”Jesus”. Den så kallade Jesusbönen är en av de äldsta bönerna vi har. Den har sina rötter i evangeliet där den blinde Bartimaios ropade: ”Jesus, Davids son, förbarma dig över mig”. Han var den förste som brukade Jesusnamnet som ett rop på hjälp. Och även om folk försökte tysta ner honom redan då så har bönen inte kunnat tystas. Jesusbönen som har fått formuleringen: ”Herre, Jesus Krist, Guds Son, förbarma dig över mig, syndare”. Det är en bön som många har bett, ofta i takt med ens andning.

Det är genom namnet Jesus som vi lär känna Gud. Men hela tiden så finns det alltså någon som känner dig. Någon som känner dig bättre än vad till och med du själv gör och som är lika nära dig som din egen andning.

Han kommer i Jesu namn. Han vill komma till dig den här gudstjänsten. Han kommer till dig genom bönen och genom ordet. Och han kommer i nattvardens bröd och vin.